

Sygn. akt V KK 595/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **W. K.**
skazanego z art. 190a § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 marca 2020 r,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 lipca 2018 r., sygn. akt XVII Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt VIII K (...)
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

- 1. pozostawia kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciąża skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt VIII K (...), W. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od dnia 6 czerwca 2011 r. do dnia 15 czerwca 2016 r. uporczywie nękał M. Ś., L. Ś. i M. Ś. poprzez obserwację i filmowanie przy pomocy monitoringu zamieszkiwanej przez nich posesji przy ul. K. w P., czym w sposób istotny naruszał prywatność pokrzywdzonych, tj. czynu z art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby i zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi i zbliżania się do nich na

odległość mniejszą niż 20 metrów z wyłączeniem czynności sądowych w trakcie toczących się pomiędzy stronami postępowań. Nadto Sąd zasądził od oskarżonego solidarnie na rzecz M. Ś., L. Ś. i M. Ś. kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 30 lipca 2018 r., sygn. akt XVII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w okresie od dnia 5 marca 2013 r. do dnia 26 marca 2015 r. i w konsekwencji jako podstawę wszystkich rozstrzygnięć wyroku przyjął przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a nadto obniżył wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 5 miesięcy. Jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjął art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Określił odległość, którą oskarżony jest obowiązany zachować od pokrzywdzonych w ramach nałożonego obowiązku powstrzymania się od zbliżania, na nie mniej niż 5 metrów. Nadto w miejsce zsządzonej solidarnie na rzecz pokrzywdzonych kwoty tytułem zadośćuczynienia, zasądził od oskarżonego na rzecz każdego z pokrzywdzonych, tj. na rzecz M. Ś., L. Ś. i M. Ś. tytułem zadośćuczynienia kwotę po 3000 zł. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 1§ 2 k.k., art. 115 § 2 k.k., art. 190a § 1 k.k.) oraz procesowego (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k.), a także błąd w ustaleniach faktycznych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

W pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnik oskarżycieli prywatnych wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, ewentualnie o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem pełnomocnika oskarżycieli prywatnych, że wniesiona w niniejszej sprawie kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było

pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem Sąd *ad quem* zmienił co prawda wyrok Sądu meriti, niemniej wymierzona względem oskarżonego kara pozbawienia wolności została warunkowo zawieszona na okres 3 lat próby. Nie został zatem spełniony warunek w postaci wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co uprawniałoby obrońcę do wniesienia kasacji. W przytoczonych w skardze kasacyjnej zarzutach, jak również z części motywacyjnej, nie wskazano natomiast na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna *ex lege*. W związku z tym konieczne było rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k., ponieważ przyjęta kasacja nie odpowiada ustawowo przewidzianym warunkom formalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., IV KZ 55/13, Lex nr 1412343).

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej.